

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 18. ~~1905~~ v Leto IV.
V LJUBLJANI, 26. sept. 1905.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
Naročnina in inserati pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XVIII. zvezka:

	Stran
Tabernakelj mi je raj	273
Petinštirideseto poročlo bratovščine vednega češčenja	274
Pogovor z Jezusom	275
K Očetovemu srcu	276
Da bi vendar spoznali dar božji !	278
Molitev nedolžnega srca	278
Odraščajoča mladina	278
Spomin na tristoletnico Marijinih družb	279
Plemenito srce	280
Oče prihajajo	282
Razgled po katoliškem svetu	283
Cerkveni razgled po domovini	284
Odpustki za mesec oktober	288
V molitev se priporočajo	288

Prihodnja številka izide v četrtek, 12. oktobra.

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je otvorila
na Mestnem trgu štev. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B 15

Postrežba točna in poštna!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

Tabernakelj mi je raj...

Zemlja solz in tuge polna,
še imaš za srca bolna
sreče in veselja kraj.
Kjer se večna luč vničuje,
Jezus noč in dan samuje,
tam, o tam imaš svoj raj.

Tamkaj ni vetrov pretečih,
ni viharjev, blisk nosečih,
večnojasna je pomlad;
tamkaj vedno solnce sije,
divno cvetje vedno klije,
tam rodi se tisoč nad.

Tam prebiva vir vse sreče:
srce rahlo in čuteče,
ki pozna človeški rod.
Solza, ki na lice kane,
zablesti, a ne ostane,
koj obriše jo Gospod.

Blaženstvo in dušna sreča
pred oltarjem se poveča,
mir povrne se nazaj.
Tu najlažje je živeti,
tu najslajše je umreti,
kjer je Jezus, tam je raj.

Kaj mi toraj sreča svetna,
kaj mi pota gladka, cvetna,
kaj mi vseh sladkosti slaj?
Jezus le me osrečuje,
Jezus sam mi zadostuje,
tabernakelj mi je raj.

S. Elizabeta.

Petinštirideseto poročilo bratovščine vednega češčenja.

III. Razdelitev darov.

Ambrus: vijolčno kazulo. — Altlag: beli dalmatiki. — Ajdovec: perila, obhajilno in črno štolo. — Budanje: koretelj, oblačilo za cerkvenika. — Begunje p. Cirk. rdečo kazulo, obhaj. štolo. — Brusnice: prta, obleko za ministrante. — Bevke: Albo, koretelj, velum. — Boštanj: 2 koretlja, 6 purifik., velum. — Borovnica: vijolčno kazulo. — Boh. Bela: koretlja za ministr., črno štolo. — Črni Vrh. Idr.: baldahin — Črnuče: koretelj. — Cerklje: rdečo kazulo, 3 koretlje, Cermonošnice: črno kazulo, albo, humerala, pas, 6 korporalov, 6 purifik., štolo. — Dobrava: črno kazulo; Dob: 2 spov. koretlja, blazini, oblačilo za cerkvenika; Dobrepolje: albo, humerala, pas, 6 korporalov, plašček za ciborij, obhaj. štolo; Draga: 2 albo, humerala, pasa, 4 korporale, 5 purifik., ob. štolo; Dolenja vas: bel pluvijal. Polom: Albo, humerala, pas, plašček za ciborij, lepo štolo; Godovič: plašč. za cibor. spoved. štolo; Gotenice: albo, humerala, pas; sv. Gregor: albi, humerale, pase; Golo: mrtvaški prt; sveta Helena: albo, humerala, pas, oblačilo za ministr., Hotedršica: belo kazulo; Hinje: rdečo kazulo; sv. Jošt pri Vrhu: 4 korporale, 4 purifikat. blazini; Janče: albo, humerala, pas; Ježica: vijolčno kazulo; sv. Jakob ob Savi: belo kazulo, humerale, prtiče; Javor pri Ljubljani: albo, humerala, pas; Št. Jernej: koretelj, 2 burzi, 2 spov. štoli; sveti Jurij p. Kumom: oblačilo za ministr.; Kamnik frančiškani: belo kazulo; Krpa: velum; Krašnja: bel pluvijal; Kolovrat: rdečo kazulo; Kranj: 3 koretlje, lepo vezeno štolo, 3 spoved. štole;

Kranjska gora: 8 korporalov, 12 pal; Košana: kelih; Komenda: belo kazulo, 2 koretlja; Kostanjevica: albo, humerala, pas, 6 korporalov, 5 purifik.; Križe: zeleno kazulo; Krka: rdečo kazulo; sv. Katarina: albo, humerala, pas, dva koretlja; Kresnice: plašček za ciborij, spovedno, obhajilno štolo; Koprivnik: bel pluvijal; Lesce: vijolčno kazulo, pase; Lipoglav: rdečo kazulo; Ljubno: rdečo kazulo; št. Lorenc: črno kazulo, 5 korporalov, 5 purifik. spovedno štolo; Loški potok: albo, humerala, pas, lepo štolo, 2 spoved. štoli; Lednice: rdečo kazulo; št. Lambert: 3 korporale, 4 purifik. plašček za ciborij, oblačilo za ministrante, obhajilno štolo; Mengeš: baldahin, zeleno kazulo; Mekinje: 2 koretlja, lepo štolo; Mokronog: 3 koretlje, 5 purifik., obhajilni in spovedni štoli; Morobiz: bel pluvijal; Mavčiče: 2 blazini; Naklo: belo kazulo; Ovšiče: albo, humerala, pas, velum; Sv. Ožbalt: prt, velum; Oselica stara: albo, misalum, Olševk: blazini; Orehek: vijolčno kazulo; Peče: vijolčno kazulo; Polhov Gradec: 2 koretlja; Predvor: 6 korporalov, 6 purifikat., 3 prtiče; prt altarni; Polica: albo, humerala, pas; Podraga: velum, burzo, spovedno štolo; Prečina: belo kazulo; št. Peter v Ljubljani: zeleno kazulo; Primskovo: 5 purifik., 5 pal, burzo, obhajilno štolo; Št. Peter pri Slav.: bel pluvijal, prt; Podbrezje: črno kazulo; Prežganj: belo kazulo; Podgrad: prt, spovedno štolo; Preserje: vijolčno kazulo, burzo, obhajilno štolo; Preloka: rdečo kazulo; Podlipa: prt, obhajilno spovedno štolo; Rudnik: plašček za ciborij; Radeče: rdeči dalmatiki; Reteče: spovedno, obhajilno štolo; Rakitna: črno kazulo. Rob: belo

kazulo, burzo, blazini; Rovte pri Jesen.: črno kazulo; Rovte pri Logatcu: albo, humerala, pas, obhajilno štolo; Repnje: rdečo kazulo; Sorica: balahin; Stari Trg p. Keč.: črno kazulo; Stopiče: 6 humeralov, 6 purifikat., banderce; Stari Trg pri Logu: albo, pas, 6 korporalov, 6 purifik., spovedno štolo; Studenec: 2 koretlja; 2 blazini, burzo; Svibno: vijolčno kazulo, obhajilno štolo; Selce: vijolčno kazulo; Slavina: vijolčno kazulo; Smednik: črno kazulo; Sela pri Šumbergu: banderce; Struge: črno kazulo; Srednja vas: bel pluvijal, 2 koretlja, burzo; Spitalič: rdečo kazulo, pregrinjalo na pult; Škofja Loka: vijolčno kazulo; Štanga: lepo črno štolo; Šempeter pri Novem mestu: belo kazulo, 2 koretlja, 2 spovedni štoli; Šmihel pri Žuž.: belo kazulo; Trata: rdečo kazulo; Trnje: albo, koretelj, koretlja za ministrante; Toplice: belo kazulo burzo; Sveta Trojica p. Cirk.: belo kazulo, koretelj, spovedno štolo; Trstenik: vijolčno kazulo; Trebelno: belo kazulo; sv. Trojica p. Mekron.: 3 koretlje, blazino; plašček za ciborij, 2 obhajilni štoli; Uršulinke v Ljubljani: rdečo kazulo; Unec: velum;

Ustje: belo kazulo; Ubeljsko: rdečo kazulo; Vrh p. Vin.: vijolčno kazulo, prt; Vrh p. Logu: belo kazulo; Št. Vid p. Vipavi: korporale, burzo; Št. Vid. p. Cirk.: rdečo kazulo; Vojsko: kelih; Vel. Poljane: vijolčno pluvijal; Vinica: albo, koretelj, 6 purif., 6 prticev, blazini, burzo; Voglje: belo kazulo; Vače: belo kazulo; Vranja peč: mrtvaški prt; Zapoge: bel pluvijal; Zagradec: albo, koretelj, 4 korporale, 5 purifik.; Zagorje ob S.: belo albo; Zagrac: burzo, obhajilno štolo; Žabnica: velum, plašček za ciborij, obhajilno štolo; Žiri: črno kazulo; Žalina: štiri korporale, 5 purifik.; Gojzd: koretelj, oblačilo za ministr.; Zalilog: velum; Mavčiče: blazini; zavodi sv. Stanislava v Št. Vidu pri Ljubljani: 28 kazul, 1 pluvijal, 2 veluma, 16 alb, sedem koretljev, mnogo korporalov, purifik, pal, prticev, 12 pasov, 7 kelihov, 7 misalov, 24 svečnikov, 3 pulte, 9 pregrinjal na pulte, 3 blazine, altarne prte, pregrinjale na altarje, 9 kanontabel, spovedne štole, 2 lepi vezeni štoli, oblačilo za ministrante in dr.

Pogovor z Jezusom.

Tukajle pred Najsvetejšim
duša moja preišluj,
s tem Gospodom najmilejšim
prav zaupno zdaj občuj.
Slušaj vestno in pazljivo,
kar ti Jezus govori,
prosi, prosi ga spoštljivo,
kar srce ti poželi!

Čuj, kako te Jezus vabi:
„Pridi, z mano se združuj,
greh, ki se mi silno gabi,
v srcu svojem obžaluj!
Glej ljubezen nevtrudljivo:
Jaz sem zate smrt prestal,
vsega sem se dobrotljivo
tebi v dušno hrano dal.

Glej, Srce mi prebodeno,
v katero križ je zasajen,
s trnjem vse je opletano,
glej ljubezni v njem plamen!
O, le kliči si v spomine,
kar sem jaz trpel za te,
ko so grozne bolečine,
mi prešinjale Srce!“

„Čula, sem besede tvoje,
Jezus, oj Zveličar moj!
daj, očisti srce moje,
rada sklenem se s teboj.
Jaz sem tebi povzročila,
morje strašnih bolečin,
a sedaj te bom ljubila,
prav iz srca globočin.

Ti, o Jezus, mene brani,
Ti me lačno nasituj,
Ti me v svojem Srcu hrani,
Ti ob meni se vojskuj!
Ko ob smrti iz telesa,
k tvoji sodbi pohitim,
takrat sprejmi me v nebesa,
kjer naj večno te častim!“

Br. Gervazij.

K Očetovemu srcu!

Zvesto v obljubah.

Vse ljudi brez izjeme vabi presv. Srce Jezusovo k sebi. Vse kliče, vnema, sili, da, celo prosi, da naj se v svojih bridkosti in težavah zatečejo k njegovemu očetovskemu srcu ter jih ob enem zagotavlja svoje pomoči „in jaz vas bom poživil.“ Kdo bi se pač ne odzval temu preljubeznjivemu povabilu? Ali se nam je mar bati, da Gospod ne bo izpolnil svoje obljube? Res je, da se na svetu stori veliko obljub, a izpolni — tako malo! Kolikokrat mora človek bridko izkusiti, da pozabijo na svojo obljubo celo srca, ki so mu bila v ljubezni vdana in nanj navezana z najsvetejšimi vezmi! Kaj takega se nam pri očetovem presv. Srcu Jezusovem ni bati. To presv. Srce pa zvesto izpolni svoje obljube. Kakor nam z ene strani v besedah obljublja svojo tolažbo in pomoč, tako nam z druge v dejanjih kaže, da mu je resno bilo z njegovo obljubo. Ali hočeš dokazov?

Glej, od onega trenutka, ko je Gospod prvič izustil ono ljubeznjivo povabilo in zaklical: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, jaz vas bom poživil“, se je na tisoče ljudi že odzvalo temu povabilu. Ali mar zastonj? Oh, koliko prič ti kaže že sv. evangelij, da niso zastonj prihтели k Očetovemu srcu.

Ko je bil Gospod v hiši Simonovi ozdravil Simonovo taščo in se je bil glas o tem raznesel po mestu Kafarnavm, „so vsi“, — kakor nam pripoveduje sv. evangelist Lukež — „ki so imeli bolnike z mnogoterimi boleznimi, jih

k njemu pripeljali.“ (4, 40.) Kaj pa je storil Gospod? Največji trpini so prihтели k njegovemu Srcu v svojih nadlogah, — ali jih je mar odgnal? Ali je pozabil na svoje vabilo in obljubo? Večer se je že storil, solnce je bilo že zašlo in Gospod je potreboval počitka po trudapolnem dnevnem delu. Ali se je mar izgovarjal s svojo utrujenostjo? „On pa je na slehernega položil roke,“ — nam odgovarja sv. evangelist — „in ga je ozdravil.“ Gospod se torej kar nič ne vznemiri, nič ne obotavlja, ampak takoj podeli vsakemu, kar je iskal pri njegovem Očetovem Srcu. Pa kako! Lahko bi bil vse, ki so se k njemu zatekli, z eno besedo ozdravil kakor je to storil prej in slej. A on tega ne stori, ampak dasi utrujen, k vsakemu posebej pristopi, vsakega posebej ljubeznjivo povprašuje po njegovi želji in boleznih in vsakega posebej odpusti potolaženega — ozdravljenega. Kaj ne, koliko usmiljenje in kolika ljubezen! In ti bi še mogel dvomiti, da Srce tvojega najboljšega očeta ni zvesto v v svojih obljubah?

Pa kolikrat se ponavlja isti prizor v sv. evangeliju! Tu ga je na potu vstavilo deset gobovcev ter ga prosi, da naj jih očisti — tam mu kličejo slepci: Jezus, sin Davidov, usmili se nas! Tu kleči pri njegovih nogah kanaanjska žena, kateri hudobni duh muči ljubljeno hčerko, tam ga po poslancu in tudi sam prosi stotnik za svojega bolnega hlapca. S solzami v očeh se je k njemu zatekel oče, kateremu je smrt ugrabila edino dete, — potrti sestri Marija in Marta mu tožita o smrti dragega brata Lazarja. Odzvali so se njegovemu va-

bilu, prihiteli k njegovemu Srcu. Ali mar za stonj? Ali so zastonj trkali na očetovo Srce? O ne, ampak sv. evangelij nam priča, da so vsi našli pri tem srcu, kar so iskali v svojih potrebah in nadlogah. Še en prizor: Gospod sedi v hiši farizeja Simonæ. Pri njegovih nogah pa kleči vsa objekana ženska. S solzami spira Gospodove noge, jih briše s svojimi lasmi, mazili z dragocenimi mazili ter neprestano poljublja. Kaj je ta žena? Kaj jo je privedlo k Gospodu? „In glej! žena v mestu, katera je bila grešnica, ko je izetela, da je v hiši Farizejevi, je prinesla alabastrovo pušico mazila. . . nam odgovarja sv. evangelist Lukež. Torej tudi očitna grešnica je prihitela k očetovskemu srcu Gospodovemu! Težko breme pregreh, ki ji noč in dan ni dalo pokoja, jo je prigralo. Rada bi se ga iznebila, rada zadržala zopet tako zaželjeni mir. Odzvala se je Gospodovemu povabilu, prhitela k njegovemu očetovemu srcu vsa obtožena, oh s tako težkim bremenom, da ji ga odvzame. Ali se je mar varala? Farizej se zaničljivo ozira na njo, najraje bi jo pahnil iz sobe, dasi ni njemu nič hudega storila. Kaj pa stori Gospod katerega je v resnici žalila? Ali jo je mar pahnil od sebe, pozabil na s ojo obljubo in vabilo? Oh, ne. Ljubeznjivo jo sprejme. Mirno dopusti, da se ta očitna grešnica s svojimi udi, katere je tolikrat zlorabila v greh, dotakne njegovih svetih nog, da jih spira s svojimi solzami ter briše s svojimi lasmi. Ko se hinavski Farizej nad tem izpodtikuje, jo brani in zagovarja ter ji naposled zakliče: „Odpuščeni so ti tvoji grehi. Tvoja vera ti je pomagala, pojdi v miru.“ Izgubljena ovčica je pri očetovem srcu iskala izgubljeni mir in našla ga je v dokaz, da je to presv. očetovo srce zvesto v svojih obljubah.

Kar nam pa že sv. evangelij naznanja v tolikih dogodkih, oh kolikrat se je že to ponovilo tekom časov do današnjega dne! Le vzemi v roke knjige, spise, ki govore o Je-

zusu, o njegovem presv. Srcu, o presv. Rešnjem telesu itd. pa boš iz neštetihi ust zaslšal glas: Slava božjemu Srcu, ki nas je rešilo v nadlogah in potrebah, v katerih smo se k njemu zatekli, odzvali njegovemu ljubeznjivemu povabilu. Izmed neštetihi takih prič naj tu samo eno navedem.

Dne 27. aprila 1868 bi bila morala neka uboga vdova pri sodnji plačati gotovo sveto denarja, sicer bi se bilo njeno imetje zarubilo. Uboga vdova pa ni imela niti vinarja, določeni dan se je vedno bolj bližal in nikjer ni mogla dobiti na posodo določene svote. Tu gre dne 26. aprila v veliki skrbi k sv. maši. Med sv. mašo, zlasti med povzdigovanjem pa prav iskreno prosi presv. Srce Jezusovo, da naj se je usmili. In ni zastonj klicala. Še istega popoldne je njeno malo dete zašlo v sobico, ki je bila namenjena za staro šaro, ter tam našlo v papirju zavitega ravno toliko denarja, kolikor ga je žena morala naslednji dan poplačati pri sodnji. Pripomniti je pa treba, kakor je žena sama zatrjevala, da v ono sobico razun njenih otrok ni nikdar nihče vstopil, in da bi bila morala denar, ako bi bil kedaj tam, že prej najti; in kolikor je ženi znano, tudi tiste dni ni vstopil v njeno hišo noben človek, ki bi mogel denar tje položiti. (Sendbote des göttl. Herz. Jezu 1868. 8. H-ft.) Naj je torej denar tja prišel kakorsikoli bodi, to je gotovo, žena je tam našla denar in sicer toliko, kolikor ga je potrebovala, potem ko se je bila v iskreni molitvi zatekla k presv. Srcu Jezusovemu. To presv. Očetovo Srce ji je kaj živo pokazalo, kako resno mu je bilo z obljubo, katero nam je dalo v besedah: „Pridite k meni vsi ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživl.“ Glej torej, s kolikim zaupanjem lahko hitiš v svojih potrebah in nadlogah k najboljšemu očetovskemu presv. Srcu Jezusovemu!

J. M. Seigerschmied

Da bi vendar spoznali dar božji! . . .

V zelo slabem stanju je bila pred tremi leti katoliška župnija X. v Avstriji. Eden izmed glavnih voditeljev „proč od Rim“ — skega gibanja je hotel na vsak način vpeljati protestantizem; v ta namen so bili pozvani protestantovski govorniki iz Nemčije, prirejeni zabavni večeri, in delali so že načrt za novo protestantovsko cerkev. Zborovanja pastorejv so bila dobro obiskana, deloma od radovednežev, deloma od drugih slabih katoličanov, in že se je pravilo, da jih šest namerava odpasti.

V tej skrajni stiski pride enemu izmed tamošnjih duhovnikov na misel, da najsv. Srce Jezusovo mora pomagati. Zato vpelje bratovščino Srca Jezusovega in oznani vsako prvo nedeljo

pridigo presv. Srca Jezusovega, izpostavljenje Najsvetejšega, litanije in sprava. H koncu se je pela pesem Srca Jezusovega. Zadeštilno molitev so molili skupno in glasno, da bi tako na poseben način povrnili božanskemu srcu, ker je odpadniški apostol prejemal tako pogostokrat v svoji mladosti sv. zakramente.

In sad? Protestanti so dosegli toliko kot nič. Obiskovanje njihovih predavanj je bilo vedno slabše, medtem pa se je cerkev ob nedeljah presv. Srca Jezusovega vedno bolj polnila. Slednjič so popolnoma opustili ta protestantovska predavanja in zborovanja: nihče izmed faranov ni odpadel, pač pa je pristopila neka protestantovska gospa v katoliško Cerkev.

Molitev nedolžnega srca.

Večer se zgrinja tam po mestu,
in v mestu cerkvica stoji;
v tej cerkvici pred Najsvetejšim
pobožno deklica kleči.

Kot zarje jutranje krasote,
kot luči večne sveti žar,
razliva njena se lepota
gori očes prejasnih par.

„Oh večni Bog, ti moj nebeški“,
pobožna deklica ihti,
„Ti veš, kako sem zapuščena,
ti veš, kaj meni vse preti.“

O Jezus moj, moj sladki Jezus,
ti si moj ženin, ti me čuj,
obvaruj me pred svetom grešnim,
ljubezni grešne me varuj!“

In Jezus čul je vzdihne vroče,
prihitel raj ji je odpret:
Le pridi k meni čista duša,
le pridi moj nedolžni cvet!

Vsa potolažena je vstala;
in naredila sveti križ;
a jutro drugo v prvem svitu
že gledala je paradiž.

Fr. Pavšič.

Odraščajoča mladina.

(Molitveni namen za mesec oktober.)

Odraščajoča mladina je v molitev priporočena za cel prihodnji mesec. Da, odraščajoča mladina; saj to je naša največja skrb; naše upanje in naš nada! Stari bodo odmrli in prostor napravili mlajšim; in ti, ki so ravno kar šoli dali slovo, bodo čez deset ali dvajset let — gospodarji, očetje, predstojniki, tudi učitelji in voditelji ljudstva. Kakor bodo vzrasli, taki večinoma bodo tudi potem. Mladenič, vaju od mladosti svoje poti, tudi v starosti ne odstopi od nje. Zato je neizmerno veliko na tem

ležeče, kaka je mladina, po katerih potih hodi v letih, ko je zapustila šolo, ko se pripravlja na samostojno življenje. Velike skrbi in pazljivosti zahteva šolska mladina, večji šoli odrasla. Mali otroci — mala skrb, veliki otroci — velika skrb. Zato mora biti vsem: staršem, duhovnom in vsakemu, ki mu je kaj mar ljudski blagor, ravno odraščajoča mladina zelo na srcu, in ne samo na srcu, ampak tudi poskušati, storiti morajo vse, kar je sploh mogoče, da mlade ljudi v teh letih, v letih ne-

rodnih, letih nevarnih, ohranijo in obdržé na pravem potu.

Pri nas se, hvala Bogu, zadnje čase precej skrbi za odraščajočo mladino Marijine družbe in druga krščanska društva imajo ravno to za poglavitni namen: mladim ljudem, ko začno kukati v svet, biti vodnik skozi pečine, skozi nevarnosti tega življenja. Ravno zato se družbe in društva tako hvalevredna, ravno zato je želiti, da bi nastala in se ustanovila povsod, in da bi se vodila take, kakor se imajo. In gotovo — četudi ni vse zlato, četudi so človeške napake in pomankljivosti povsod — vendar gotovo mnogo mnogo hudega zabranijo in mnogo dobrega storé, mnogo grehov preprečijo in mnogo čednosti obudé.

Pa ne samo delati, moliti je treba tudi v ta namen. Če je dobro moliti za izpreobrnjenje grešnikov, je pa še boljše, s svojo molitvijo zabraniti, da bi na grešna pota ne zašli tisti, ki

še niso. Kdor dela v ta namen, naj tudi moli; ker prazen je ves trud brez božjega blagoslova. — Posebno naj pa tisti, ki dejansko ne morejo nič pripomoči k rešitvi mladine, molijo zanjo in z molitvami podpirajo prizadevanje onih, ki se ukvarjajo z mladimi ljudmi, da bi jih ohranili. Delo, podprto z molitvijo, bo gotovo rodilo bogat sad.

Tako se po deželi že precej stori za odraščajočo mladino, po mestih, zlasti po večjih mestih pa še veliko premalo. Ondi ima mladina še vse drugače nevarnosti in zapeljivosti, in bi zahtevala še prav posebne skrbi. Žalibog, da se to doslej le v prav mali meri godi. O tem bomo še govorili. O, koliko mladih ljudi se ravno po mestih izgubi — in za vselej! Zato ravno prav posebno molite, bogoljubne duše, da bi Bog obrodil delavcev za ta doslej še prav malo obdelan vinograd!

Spomin na tristoletnico Marijinih družb.

Za spomin na prelepe slavnost tristoletnice Marijinih družb, naj še objavimo govore, ki so jih ob tej priliki govorili vrli slovenski mladeniči:

Govor Stefana Renčeljna iz Trsta:

Dovolite mi predragi sobratje, da tudi jaz kot tajnik Marijinih družb v Trstu, spregovorim pri tej priložnosti par besedi.

Prihite! sme tudi mi Tržačani od obali sinje Adrije k tej velezanimivi slovesnosti, ki nas spominja, da so se tudi naši pradedje pred več stoletji z zaupanjem oklepali svoje nadnaravne matere, kraljice nebeške, in jo čistili ne samo z besedo, temveč v prvi vrsti z dejanjem, to je s čednostnim, v resnici krščanskem živ-

ljenjem. Ravno isti nagibi, ki se oživljali naše prednike, ki se že davno prah in pepel, oživljajo tudi nas druge, ki smo se zbrali na današnji dan skupno na tem kraju, da tudi skupno prosljavljamo svojo zavetnico in se medsebojno vspodbujamo k krepostnemu, vzglednemu, krščanskemu življenju. Dosti je ljudi, mogoče med našimi znanci, ki ne znajo zakaj sploh živijo, mi pa znamo kam nas pelje pot življenja, in ko znamo zanje, se tem lažje varujemo zmot in zapeljivosti sveta. Le ako bomo čednostno živeli, bode naše življenje vredno življenja, da ga živimo. Zatorej predragi sobratje! Sklenimo danes, da ostanemo tudi zanaprej, ko se bomo razšli vsak na svoj dom, vseeno trdno medsebojno združeni,

saj družiti in veže nas eden in isti cilj, za katerim stremimo; in ako se bode to zgodilo, bomo dobri Slovenci, dobri državljani in dobri katoličani.

S to željo navdahnjen kličem v imenu tržaških tovarišev: „Ostanite nam ostali bratje zvesti sodrugi pod zavetiščem naše nebeške kraljice.“

Obenem se prisrčno zahvaljujem vsem bratskim družbam za današnji prisrčni sprejem, ter izkazano nam gostoljubno prijaznost.

Govor I. Vukšiniča iz Metlike:

Preljubi bratje in sestre po Mariji!

Kakor se zbirajo vojaki na bojišču pod enim praporom, pod eno zastavo, pod enim kraljem in vladarjem, tako smo se tudi mi danes ob 300letnici Marijine družbe množevilni zbrali pod — pod enim praporom, pod eno zastavo v čast ene kraljice nas vseh — brezmadežne Device Marije.

Vojak ne priseže na zastavo svojo samo za enkrat; ampak za življenje in smrt velja zvestoba do prapora, h kateremu pripada. Tako mora veljati tudi za nas Marijin prapor v udanost, zvestobo, ljubezen za življenje in smrt! Za njo živimo, za njo delamo, za njo gremo v boj.

In da dosežemo smoter svoj, moramo biti edini med seboj, edini v ljubezni do Marije, edini v čiščenju, edini pod zastavo, pod katero se vojskujemo v čast Marije in zveličanje naših duš. In kakor smo edini v čiščenju Marijinem, tako smo tembolj združeni tudi v svoji materinščini, v kateri slavimo Marijo. Slovenski mladeniči, slovenska dekleta smo otroci naše drage slovenske domovine.

Zastava Marijina in zastava naše slovenske domovine naj ne bosta nikdar razdruženi! Edinosti pa ni tam, kjer ni voditeljev, ki nas družijo, ki nam kažejo pravo enotno pot; zato pozivljam vse somišljenike, da rečemo: Bog blagoslovi, Bog ohrani naše voditelje!

Zraven pa skromno pristavim tudi željo za vse udeležence, za celo našo slovensko domovino, od obkolskih, turških stražnic do triglavskih vrhov: Bog vas vse blagoslovi, — Bog ohrani!

Govor Frančiška Šimona iz Mengša.

Častita gospôda! Predragi tovariši! Neko posebno veselje navdaja današnji dan naša mladeniška srca. Odkar se je vršil na Brezjah vse-slovenski mladeniški shod, še ni bilo zbranih toliko slovenskih mladeničev skupaj, kakor današnji dan. Tedaj nas je vsprejela Marija na Brezjah, danes pa slovenska prestolica. Danes smo videli, predragi mladeniči, da se nam ni bati, ker nas je toliko! Prav lahko rečem, da je vsak izmed nas zastopnik desetero drugih, ki se z veseljem ozirajo danes v belo Ljubljano. — Če bi mogli, peljali bi to današnjo procesijo po celi deželi od fare do fare, od vasi do vasi pa pokazali tudi drugim mladeničem: pogledjte toliko nas je Marijinih sinov, čemu se bojite, se nam pridružiti?! Danes smo zajeli novega poguma, nove neustrašenosti. Predragi mladeniči! Junaki bodimo, ki se nikogar ne bojimo razun Boga in greha. In po širni naši lepi slovenski domovini širimo ljubezen do Marije, da je ne bo slovenske fare in vasi, kjer bi ne bil cvet mladine zbran v Marijini družbi. V imenu mengeške mladeniške Marijine družbe — dvignem svojo čašo in rečem: Bog živi vse Marijine sinove! Bog živi vse slovenske neustrašene fante! —

Plemenito srce.

Neki protestant pripoveduje sledeče: Kot trgovec preživim velik del svojega življenja po železnicah. Tu doživim več zanimivosti, pa jih zopet pozabim, enega dogodka ne pozabim nikoli.

Peljal sem se iz Berolina v S. Ravno, ko je imel vlak odrediti, odpre sprevodnik vrata

in v naš voz vstopi katoliška redovnica in njena spremljevalka, ker v vozu za ženske ni bilo zanje več prostora. Redovnica nas pozdravi in sede ponižno v kot. Obleka jo je razodevala za usmiljeno sestro. Bila je še mlada, štela je k večjemu 25 let. Njeno lepo obličje je pokrival

oblak globoke žalosti, v njenih modrih očeh so se svetile solze.

Kot protestant nisem prav nič navdušen za redovništvo, spoštujem pa vendar usmiljene sestre, ki po bojiščih z nesebično ljubeznijo in enako požrtvovalnostjo strežejo katolikom kot protestantom. Tudi moj sosed, postaren gospod, je kazal neko tiho spoštovanje do usmiljenke. Ravno si je našel smodko, a da ne bi bil dim nadležen usmiljenki, je vrgel tlečo smodko skozi okno.

Ker je imel vlak zamudo, je pozvedovala sestra, če ima vlak še vseeno zvezo z brzovlakom proti K. Dobila je namreč telegram, da je oče smrtno bolan; če vlak nima zveze, ne bi mogla še nocoj k bolnemu očetu. Ko ji vsi zagotove, da ima brzovlak, radi silnega snega še večje zamude, tedaj se usmiljenka mirno nasloni v kot. Le mirno premikanje njenih ust je kazalo, da moli za bolnega očeta. Vsi sopotniki so čutili veliko bolj trpeče usmiljenke; pogovarjali so se polglasno.

Na postaji H je nas zapustilo nekaj sopotnikov. Dva mlada gospoda vstopita v naš voz. Njihovo drzno, skoraj izzivajoče obnašanje je vzbujalo občno pozornost. Najprvo sta se znosila nad vlakovo zamudo, potem sta začela zabavljati čez železniško upravo, ki nima nobenega ezira do potnikov itd. Ko jima je ta tvarina pošla, zavezila sta jo v politiko in sta začela popravljati zavoženi svet. Mlajši — morda je čakal že kakih 19 pomladi — je opazoval že nekaj časa usmiljenko, ki, vtopljena v molitev, gotovo ni poslušala neslanosti novih potnikov.

Ko sta končala svoje nazore v politiki, spravila sta se na božja pota, samo zato, da bi dražila potnico. Mlajši je pravil svojemu sopotniku, da je bil na božji poti in tam dobil toliko odpustka, da mu sedaj celo leto ni treba moliti. Gromovit smeh spremljevalca je spremljal duhovito šalo. Sedaj je dobil poguma, da je pričel udrihati čez samostane. Kvasil je reči, da je človeka sram praviti in po strani je pogledoval usmiljenko; njegov tovariš se je pa vedno nasmihal. Vedno ostrejšje je bilo njegovo zbadanje, vedno bolj se je smejal njegov tovariš. Potniki se za vse to niso dosti menili. Nazadnje jo vpraša nesramnež, kaj ji nalaga spovednik za pokoro.

Usmiljenka zarudi in molči, niti pogleda ne svojega sramotivca. Star gospod ob moji strani pogleduje jezno mladega potnika. Potem mu govori tele besede, a njegov glas se je tresel jeze: „Veste, mladi gospod, vaše neslanosti smo mirno prenašali, vaše nesramnosti pa, da se spravite nad ubogo redovnico, ki ji niste vredni odvezati jermenov pri čevljih, te nesramnosti pa ne moremo več trpeti. Prosim, molčite!“

Hvaležno pogleda usmiljenka svojega branitelja, ljudstvo pritrjuje vrlemu možu. Jaz stopim predenj in mu stisnem roko.

Njegove besede so pa vlile le olja v ogenj. Nekaj časa je molčal mladi predrznež; kupal je jezo, da jo izlije na starega gospoda. Vzdigne se in pravi: Gospod, plačal sem kot vi, zato imam pravico govoriti kot vi . . . Kakor se vidi, ste vi potajen jezuit. Bravo! Kako se vse vjema, ha, ha! Dajte brž nuni odvezo, gotovo je bila raztresena med vašo lepo pridigo, ha, ha, ha! Njegov tovariš se je smejal tej dozdevni šali; ljudstvo je bilo nevoljno in jaz sem mu zagrozil, da se hočem pri sprevedniku pritožiti.

Vsa stvar se je drugačno izšla. Naš junak ni mogel pozabiti, kako slavno je pogorel v zadevi s starim gospodom. Nikogar ni imel na svoji strani. Zato se je hotel maščevati nad nedolžno redovnico. Hrabro je začel zabavljati zoper vero in samostane; nunske samostane je imenoval pribežališča potrlih src. Krono svoje neotesanosti si je pa postavil z besedami: „Škoda, da ste šli tako mladi v samostan; čedni ste, morebiti bi bili vendar prišli pod streho. Ali je vaš stari doma . . .“

Glasno mrmranje se začuje kot kazen za novo nesramnost. Usmiljenka se zravna in odgovori mirno: „Gotovo so vaše šale duhovite, dragi gospod, vendar jaz jih ne razumem in ne morem o njih dostojno soditi. Zato mi prizanesite z njimi — iz ljubezni do vašega očeta, ki je bil dober katoličan“, še pristavi, ko je videla, da mladenič še neče umolkneti.

Zadnje besede so ga ukrotile.

„Moj oče, ka . . . kaj, kje . . . kaj vas to briga?“ stoka v zadregi naš junak. „Tako, tako, veste . . . ali hočete vsaj vedeti, da je katoličan. Krasno! En tolar dam takoj za vaše bolnike, če ste res poznali mojega očeta. Do danes še nisem vedel, da so tudi nune de-

ležne papeževe nezmotljivosti, ha, ha! Res, kaj vsega človek ne sliši!"

„Le sami si prihranite tolar, morebiti ga boste pozneje še potrebovali ali ga pa pošljite svoji materi, kakor se spodobi. Da boste vedeli, da lahko tudi brez papeževe nezmotljivosti poznate vašega očeta, pa poslušajte: Vi imate starejšega brata, ki je bil pred petimi ali šestimi leti v službi pri bankirju v K. Ko so pregledovali blagajno, je primanjkovalo 5800 tolarjev, ki jih je on poneveril, kakor se je dokazalo, da bi poplačal skrivne dolgeve. Oče je zvedel za sinovo dejanje. Prihitel je k bankirju in ga s solznimi očmi prosil, naj vse stvar zamolči radi njegovega in njegovega mlajšega sinu dobrega imena. Bankir je molčal; oče je pa iz žalosti in radi sinove sramote umrl... Mlajši sin ste vi, bankir pa je... moj umirajoči oče“, je še ihtoč dostavila.

Grobna tišina nastane po teh besedah, motilo jo je le ihtenje redovnice. Mladi zabavljač je utihnil. Nikdo ni izpregovoril več besede, tudi njegov spremljevalec je ostal pobit. Na prihodnji postaji sta zapustila naš voz.

Se potem, ko sta nas zapustila, smo ostali dolgo časa pod vtisom zadnjih besedi. Sočustvovali smo z usmiljenko, ki je v cvetu mladosti zapustila svet in bogastvo, da posveti bolnikom in ubogim svojo ljubezen in svoje moči in zato žanje nehvaležnost in zaničevanje sveta.

Ni preteklo še 10 minut. Naenkrat začutimo grozen potres, ki nas je deloma vrgel iz sedežev.

Iz vseh voz se začujejo klici na pomoč. Vlak je nekaj časa stokal in sopihal, potem pa obstal; skočil je namreč iz tira.

K sreči je največ potnikov prestalo le nekaj strahu, drugega nič. Večje nesreče se se pripetile samo v prvih vozeh. Razun strojevodja in kurjača so bili ponesrečeni le štirje ljudje. Med temi je bil naš prejšnji sopotnik, ki je preje tako zabavljaj. Imel je zlomljeno nogo in globoko rano na glavi. Bil je nezavesten.

Ker se je nesreča zgodila blizu kolodvora, prenesli so ranjence na kolodvor in takoj poslali po zdravnika. Zdravnik je bil ravno pri nekem bolniku; prišel je še-le čez uro. Med tem pa ni miroval naš angel ljubezni, naša usmiljenka. Izmivala je svojemu zabavljivcu rano in poskrbela, da se ga položili na eno izmed dveh postelj, ki sta bili ravno pri rokah. Potem je pomagala došlemu zdravniku uravnati polomljeno nogo. Ker je zdravnik izrazil mnenje, da se ranjence lahko prime mrzlica, ponudila se je usmiljenka, da hoče ponoči prečuti ob njegovi postelji.

Jaz sem se odpeljal z naslednjim vlakom proti K. Drugi dan sem bral v časopisih, da je bankir M. ob 11. uri ponoči umrl. Tako je mogla njegova blaga hčerka poljubiti samo mrzle ustnice mrtvega očeta.

To je maščevanje plemenitega srca, prepojenega z nesebično ljubeznijo tudi do sovražnikov.

Oče prihajajo!

1. „Oče prihajajo!“ se začuje v sobi. Vse obstane, mlada otroška grla potihnejo, kakor bi odrezal. Igrače popravijo, vesela igra mora mahoma prejenjati. Strahoma gleda blede žena proti vratom; najmanjši paglavček dobi kos cukra, samo zato, da bo cel čas miren. Oče pride. Njegovo obličje je mračno, njegovo oko mrko, hoja opotekajoča. Plašno se skriva majhna trumica tja v kot. Na mizo pride večerja. Tiho jo povzijejo, tako tiho kakor bi bilo govorjenje pod kaznijo prepovedano. Mirno se spravi deca

v posteljo in se čudijo, kako si drzne lišček skakati po tičnici, dasi je — prišel oče.

2. „Oče prihajajo!“ Tako se čuje govoriti tudi v drugi družini. In drobna očesca se svetijo veselja, in majhne nožice zarajajo veselo poskočnico, ker je prišel oče. Rudečelicni obrazki ga pričakujejo pri oknih, ko pa pride do hiše, ga pozdravijo pri vratih. Oče se pomudi pri svojih dragih, enemu pogleda igračice, drugi mu prinese svojo nalogo, tretji mu pokaže svojo podobico. Nazadnje priskaklja še

majhna Mičica in mu zaupljivo gladi, kodrasto brado. Materino obličje je jasno, brez skrbi. Skupne molijo večerno molitev. Hitro mine čas, ko je treba iti spat sladko spanje; prekmalu mine veselje, ker je prišel oče, zato se pa drugi dan tem prisrčneje nadaljuje.

Možje, očetje, — kateri prizor je lepši? Kakšni očetje hočete biti vi, da se bo vaša družina bala ali veselila vašega prihoda? — Izberite sami!

Potres na Laškem v Kalabriji je bil strašen. Število ranjencev in mrtvih je na tisoče. Več ljudi je kar zblaznelo samega strahu. Pogled na ogenj bljuvajoča vulkana Vezuv in Stromboli je strašen. Kralj in ministri so odpotovali na kraj nesreče, da dele revežem podpore. Sv. oče je naročil škofom naj tolažijo in pomagajo obupanemu ljudstvu. Poslal je ponesrečenim en milijon lir podpore. V Palmi so morali podreti 300 hiš, ker je nevarnost, da se porušijo. Skoro vse cerkve so porušene. Darovi za ponesrečene prebivalce se bodo nabirali tudi pri nas na Kranjskem.

Iz Lurda. Že 30 let ni bilo v Lurdu toliko romarjev kakor letos 7. in 8. septembra. Bilo jih je nad 60tisoč. Mnogo škofov je bilo med njimi. Navzoči so bili tudi štirje Slovenci, med temi radovljiški g. dekan Novak. Bili so pričevalci nekaterih čudežnih ozdravljenj. Tako je bila ozdravljena nenadoma neka jetična gospodična iz Lijona, ki ni mogla že 2 leti hoditi. Pripeljali so jo v Lurd in prinesli jo k evharistični procesiji. Pri blagoslovu pa kar hipoma vstane in je zdrava. Ljudstvo je glasno Marijo zahvaljevalo za izkazano milost.

Na Japonskem je bila nastala vstaja po sklenjenem miru z Rusi. Nezadovoljni Japonci so porušili med drugim tudi osem katoliških cerkva, ki so pod varstvom francoske vlade. Japonci so namreč strastni sovražniki Francoske.

Francoski armadi je došel od vojnega ministra ukaz, ki prepoveduje vojakom pri raznih slovesnostih vsak verski pojav. Prepovedano jim je naročevati maše zadušnice za umrle vojake in se jih udeleževati.

Boj zoper katoliško Cerkev. Na vseh straneh divja hud boj proti Cerkvi. Zdi se kot bi se vsi drugače si nasprotni elementi združevali v boju zoper nevesto Kristusovo. Tudi v Avstriji traja že nekaj časa ta boj, ki se pa vedno bolj poostruje. Dnajska vlada se je popolnoma preobrnola v strogo liberalno. Razumneje so vsi ministri strupeni liberalci. A to bi še ne bilo najhuje. Dva zgleda iz najnovejšega časa nam dokazujeta, kam plovemo. V Bregencu na Predarlškem so zborovali zastopniki mest. Tem je načeloval župan dr. Funke. Seveda so prevladovali na na tem shodu liberalci. Ti so sklenili zahtevo, da se mora doseči ločitev katoliškega zakona. Proti tej zahtevi se bodo morali vzdigniti vsi pošteni katoličani, ker če to obvelja, prišlo bi nepopisno gorje v marikatero družino a tudi v državo. — V mestnem občinskem svetu v Lincu so liberalni odborniki sprejeli predlog, naj se po vseh mestnih ljudskih šolah opusti vsaka molitev pred poukom in po pouku. Oeslej bo prepovedano moliti v šoli „očenaš“, češčena Marija i. dr., istotako se mora odstraniti iz šol tudi križ. Zadnje dni pa je bilo brati v časnikih, da je nek socialni demokrat že stavil

enak predlog v občinskem odboru v Gradcu. Zdi se kot bi bili na Francoskem. — Iz teh pojavov je videti, da se v resnici bliža hud verski boj, na katerega morajo biti vsi katoličani dobro pripravljani.

Katoliški nadškof v Bukareštu na Rumunskem je postal benediktinec p. Netzhamer.

Shod svobodomiselcev v Parizu se je jako klaverno izvršil. S pretepom in vpitjem so ga zaključili. Razšli so se prostozidarji na vse strani z namenom še bolj preganjati Cerkev kakor so jo doslej. Na shodu se je vsepovprek govorilo zoper Boga in Cerkev. Med raznimi govorniki je nastopila tudi neka gospodična, ki je povdarjala, da ni treba pošolah nikakega verouka, nobene morale. Med njenim govorom se priplazi nek udeleženec shoda v njeno bližino, poseže v njen žep in in jej izmakne nekaj sto frankov z denarnice vred. Po govoru je gospodična opazila tatvino, a ni se je upala glasno celemu zboru prijaviti, saj je ravnokar dokazovala, da ni treba ljudem

krščanskega nauka, torej tudi ne spolnjevati sedmo božjo zapoved, ki se glasi: Ne kradi. — Rdečica jo je oblila in sram jo je bilo, ker je tako hitro občutila posledico svojega govora.

V Viterbu na Laškem se zbira na god sv. Rozalije vsako leto premnega ljudstva. Ta dan dojde mnogo posebnih vlakov iz raznih krajev, največ iz mesta Rim. Največjo pozornost zbuja takozvani „stroj sv. Rozalije“, to je 25 m visoko stajalo jako umetno izdelano, na katerem stoji kip sv. Rozalije. Ta kip nese 50 najmočnejših mož v procesiji po ulicah. Po stari navadi se po preteku pol ure moške nosači odpočijejo in okrepečajo z jedili, katera jim njihovi domači donesejo. Tudi letos je bilo navzočega mnogo občinstva.

Kolera razsaja po Pruskem. Do sedaj je umrlo za njo 75 oseb, obolelo pa okoli 250. Zoper to strašno bolezen se delajo razne varnostne naredbe tudi že v Avstriji, da se ne zanese k nam.

Umrl je v Koprivnici pri Kočevju ondotni g. župnik **Jožef Perubski**. Rojen je bil 13. nov. l. 1860. v Kočevju, v mašnika posvečen l. 1884. Naj počiva v miru!

Duhovske spremembe na Koroškem. Župnija Zvabek se je podelila č. g. Frančišku Uranšek, pomožnemu duhovniku na sv. Višarjih; za provizorja v Št. Vidu v poljanski dolini je imenovan tamošnji kaplan č. g. Frančišek Smodej.

Duhovniške spremembe v lavantinski škofiji. Za knezoškof. dvornega kaplana je nastavljen č. g. Ivan Tomažič. Nastavljeni so sledeči č. gg.: kot provizorja: Ivan Luskar v Kalobju, Janez Kozoderc v Stromljah; za nemškega pridigarja v Celju

dr. Matija Slavič; Ferdinand Pšunder kot mestni vikar v Ptuj; kot kaplani novomašniki: Alojzij Leben v Galiciji, Anton Trinkaus pri sv. Andražu v Slov. Goricah, Vincenc Kraner v Prihovi, Jurij Sumer v Šmartno v Rožni dolini, Josip Korošak pri sv. Rupertu nad Laškim, Simon Simonc pri sv. Petru na Medvedovem sedlu, Franc Sinko v Pilštanju, Adolf Gril na Bizeljskem, Niko Jamšek v Loki pri Zidanem mostu, Janez Hauptman v Kamnici. Prestavljeni so sledeči gg. kaplani: Avguštin Jager iz Hajdine v Ptuj, Josip Tratenik iz Loke v Hajdino, Josip Poplatnik iz Kamnice k sv. Urbanu nad Ptujem.

Mariborski knezoškof excelenca Mihael Napotnik se je podal v Iko iskat zdravja.

Duhovniške vesti iz Istre. Č. g. Ivan Mandič, župni upravitelj v Lindaru je predstavljen za upravitelja v Krbune; nameščena sta čč. gg. novomašnika A Benvenuti v Skedenj pri Trstu, Petronio v Piran. Č. g. Josip Flego, doslej kaplan v Sovinjaku je premeščen v Slum. č. g. Ladislav Tonkovič pa iz Sluma v Sovinjak. — Novo mašo bota darovala v tržaški okolici dne 1. oktobra na Opčinah č. g. Gabriel Piščanc in pri sv. Ivanu č. g. Mihael Hušo.

25letnico mašništva je obhajal 19. septembra vlč. g. dekan in deželni poslanec Mihael Arko v Idriji na Kranjskem. Še mnogo let!

40letnico mašništva je praznoval ameriški slovenski škof milestni gospod Jakob Trobec pri svojem nečaku č. g. J. Trobcu, župniku v Brockway, kjer je najstarejša slovenska naselbina v Ameriki. Mil. gospod škof Trobec je bil rojen 1. 1838 na Logu pri Polhovem Gradcu. Mašnik je postal v Ameriki 1. 1865. Deloval je po raznih župnijah ameriških, kjer si je stekel povsod mnogo zaslug za sveto cerkev. Dne 21. sept. 1897 je bil posvečen v škofa v nadškofijski stolnici v St. Paulu in 28. septembra t. l. vmeščen v St. Cloudu, kjer še sedaj opravlja svojo nadpastirsko službo z neumorno vnemo v blagor svojih ovčic in v čast Slovincem. Prezvišnemu gospodu rojaku pošiljamo čez širni ocean tudi mi svoje iskrene čestitke.

Zavodi sv. Stanislava, — tako se namreč imenujejo novi knezoškofijski zavodi v St. Vidu nad Ljubljano, so se pretečeni četrtek na god sv. Matevža jako slovesno otvorili. S posebnim vlakom se je pripeljalo okoli 400 oseb, največ je bilo duhovnikov, ki so prihiteli iz vseh delov Kranjske. Na kolodvoru so jih pričakovala šentviška društva z zastavami. V zavodih je najprvo presvetli gospod knezoškof dr. Jeglič blagoslovil prostore in nato je daroval v prekrasni prostrani kapeli slovesno sv. mašo mil. g. generalni vikar J. Flis. Po sv. maši so se zbrali udeležniki v slavnostni dvorani, kjer je najprvo poročal pre-

svetli knezoškof o ustanovitvi svojih zavodov in za njim zgraditelj novega poslopja arhitekt pl. Vančias. Učencev se je sprejelo letos 96 v zavode. Med temi je 7 popolnoma brezplačno sprejetih. Otvorila sta se 2 prva gimnazijska razreda in pripravljalni tečaj. Vsi, ki so si ogledali ta dan zavode so bili preseenečeni nad tem velikanskim podjetjem, ki je stalo mnogo skrbi in truda našega ljubljeneega nadpastirja. Naj bodo prekorigisti zavodi, ki bodo dali našemu slovenskemu narodu s časom s krščanskim duhom prepojeno svetno inteligenco, vsem toplo priporočeni. Stroškov je še mnogo in za vzdrževanje zavodov bo treba še mnogo denarja, zato se jih ob raznih prilikah spominjajte. Čimpreje se bo nabralo dovolj denarja za vzdrževanje, temveč dijakov se bo de moglo brezplačno sprejeti.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoč med 5. in 6. oktobrom bodo moški častili pres. Rešnje Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. — Molila se bode 10. ura: Zahvala za božje dobrote. Prijazno se zopet vabite možje in mladeniči, da se v obilnem številu udeležujete nočnega češčenja, in če je mogoče, še kaj novih častivcev pridobiti, da se naše pičlo število pomnoži. Tudi prečastite gospode župnike ljubljanskih fara, uljudno prosimo, možem in mladeničem oznaniti, da naj bi se mesečnega nočnega češčenja bolj v obilnem številu udeleževali kakor do sedaj.

* * *

Woukeegan v Ameriki. Sprejmi dragi „Bogoljub“, tudi od nas Slovencev, živečih tukaj v daljni Ameriki, par vrstic. Kakor drugod, tako tudi tukaj nočemo zaostati za drugimi narodi. Kakor drugi narodi, tako smo si tudi Slovenci omislili pred par leti svojo cerkev. Zgrajena je bila s samimi milodari dobrih Slovencev. Imamo tudi svojega slovenskega duhovnika v osebi prečast. g. Rev. J. Plevnika. Kako so vneti za čast božjo in čast Marijino, priča njih neutrudljivo delovanje med verniki. Cerkev je precej velika s tremi altarji. Veliki altar je posvečen Marijinemu varstvu, druga dva: eden sv. Jožefu, drugi Jezusemu Srcu. Še veliko je potreb, ali cerkvi nobeden ne odreče daru. V kratkem dobimo sveti križev pot. Vsako nedeljo in praznik imamo po

dve sv. maši in popoldan litanije z blagoslovom. Kako vesel mora biti človek, ko vidi, da od tedenskega napornega dela v tovarnah, v nedeljo tako pridno hitijo v cerkev, da si tudi malo naberejo duševnih dobrot? Da bi pa še bolj ljudi privadili v cerkev, omislili so si tudi cerkveno petje. Več fantov in tudi možje in žene prevzeli so to nalogo, da v domačem jeziku pojejo, ker se tem bolj ljudi vabi v cerkev. Vsako nedeljo jih je več. Kako lepo je bilo slišati, ko se je zopet zapelo „Večerni zvon, o mili zvon“. Polagoma se privadijo, da se bodo pele ob praznikih latinske maše. Veselo je tudi videti, ker vsako nedeljo tako v obilnem številu pristopajo k mizi Gospodovi. Nele žene, ampak možje in fantje se še zavedajo svojih verskih dolžnosti. Vsa čast pa gre g. Rev. Plevniku, ki znajo tako lepo s svojimi govori pridobiti srca vernikov. — Kadar bode kaj novega, sporočim ti dragi „Bogoljub“, da izvedo tudi v domačih krajih od nas ameriških Slovencev. (Prosimo, Pozdravljeni čez široko morje!)

Iz Metlike. Shod mladeniških Marijinih družb iz cele Belokrajine pri Treh farah, dné 10. septembra t. l. je bil res veličasten. Zbralo se je v procesiji od Metlike do Treh far z duhovščino vred do 250 mladeničev iz metliške, radoviške, suhorske, semiške, črnomaljske in celo iz dragatuške župnije. Korakali so pod lepo metliško in radoviško zastavo med petjem in molitvijo proti Trem faram, nasprotniki so nas pa gledali in se — bali! Pri Treh farah je bila slovesna sv. maša, ki jo je daroval čast. g. Mart. Nemanč iz Brusnic, slovesni govor pa je imel č. gospod P. Gothard iz Rudolfovega. Pri skupnem obedu je nazdravil g. Ant. Pežak, prednik metliške družbe vsem sosednim sestram družbam, njihovim voditeljem, se zahvalil za trud vsem vrlim mladeničem in posebno č. patru za lep govor. Za njim so vstajali drugi mladi govorniki iz vseh družb in pozdravljali in navduševali za edinost, pogum, značajnost, ljubezen do Boga, Marije in slovenske domovine. „Največ sveta otrokom sliši Slave“ je dejal nekdo, a pristavil, da mi smo še več, mi smo sinovi Marije, ki je kači glavo strla. Tudi mi bomo premagali ta čas, ko nas vse zaničuje, ker živimo pošteno; strli bomo pasjo glavo liberalcev, katero nam kaže od daleč klek; strli bomo verige bojazljivosti in nepoštenosti, ki

nas oklepa od vseh strani, kakor Gorjanci oklepajo Belokrajino. Sv. Križ na zastavi radoviški naj nam bode bojno znamenje za bodočnost, s ulica vrh zastave metliške družbe z imeni Jezus in Marija naj nam bode opomin, da se moramo za Boga in naše duše neustrašeno boriti tudi z jezikom, kadar treba, in tako bomo podrli sovraga na tla. Pevke iz metliške družbe so pevale in tamburaši so udarjali. Igra „Dva prijatelja“ je ugajala jako, škoda, da se ni dosti videlo. Po veselem medsebojnem pomenku smo se ločili navdušeni, ko je še prednik želel srečno pot in skorajšnje svidenje — pri Majki trifarski.

Iz Hajdina. Bridko obžalujemo izgubo našega nam toliko priljubljenega prečastitega gospoda kaplana Avguština J a g r a, ki so nam z dné 1. septembra odšli v Ptuj. Najprisrčnejšo zahvalo jim dolguje cela župnija. Posebej jim zahvalo izreka deklinška Marijina družba, za katero so tako pogumno in vneto delovali, in je po njihovem prizadevanju tudi res lepo napredovala. Priskrbeli so nam tudi krasno deklinško zastavo, katera nas bo vse čase s hvaležnostjo nanje spominjala.

Sv. Duh pri Krškem. Marijina družba se prav lepo zahvaljuje č. g. kaplanu Ignaciju Ž u s t za ves trud in skrb, ki so jo ž njo imeli. Prav po očetovsko so za nas skrbeli in z velikim trudom so pridobili družbi 20 članic. Sv. Srce Jezusovo in Marijino, katerih so bili goreč častivec, naj jih spremljata po vseh potih njih življenja!

Z Dovjega. Veseli smo, ker nam je Bog podelil dve veliki dobroti po Mariji. Prvič, da so prečastiti gospod župnik Jak. A l j a ž po nevarni operaciji zopet ozdravili in prišli nazaj iz hiše bolečin. Naša lurška Marija jim je izprosilta to veliko milost v povračilo, ker so postavili njeno usmiljeno podobo v cerkev na vzvišen kraj, in malo deklico Bernardko pod njeno vzožje. — Druga milost pa nam je došla, da so prišli v našo faro gospod kaplan, ki smo jih silno potrebni, da se ob nedeljah in praznikih razvrsté farani k daritvi sv. maše, in da bi vodili Marijino družbo in jih več pripeljali pod Marijino varstvo.

Iz Kostanjevice. — Ana Božič, o kateri smo svoj čas poročali, da je bila na bolniški postelji sprejeta v Marijino družbo, je v nedeljo v osmini vnebovzvetja Marijinega zaspala za večno. Ko ji je bilo nekaj v dolgi boleznini prav hudo, je spravila skupaj molek, družbeno svetinjo in

knjižico, češ, da gre „domov“. In odšla je domov 20. avgusta. Pogreb se je vršil slovesno in se je istega poleg mnogobrojnega občinstva udeležila dekliške družba z zastavo in vencem, ki nosi na trakovih napis: Na svidenje — pri Materi! Pred hišo, v cerkvi in na grobu so ji dekleta zapele v slovo. — Ranjka A. Božič je iz kostanjeviške družbe prva, ki se je preselila v večnost.

Iz Železnikov. Umrla je 25. avgusta t. l. v Železnikih gospa Marija Hiersche, odvetnikova vdova. Dasi je ovdovela že l. 1869, je svoje otroke zgledno odgojila. Najmlajši sin je bil doktor teologije ter počiva na pokopališču v Planini. Še živeča sinova sta dr. Konstantin Hiershe, c. kr. fregatni zdravnik v p., imejitelj zlatega zaslužnega križa s krono, sedaj okrožni zdravnik v Železnikih, in Franc Hiersche, župnik v Boštanju, hči pa je vdova po pokojnem dvornem svetniku Schöbl-u. Res, srečna mati! Kakor je bilo življenje pokojne gospe vzgledno, je bila lepa in srečna njena smrt. V rokah svoje hčere ob navzočnosti obeh sinov je izdihnila opetovano previdena s sv. zakramenti, zaupajoča v Križanega lahko prenašajoč velike bolečine, svojo blago dušo. Veličasten pogreb je pričal, kako je bila pokojna visoko spoštovana. Radodarno roko, milosrčni čut ranjke bo težko in občutno pogrešal marsikateri siromak, kateremu je lajšala britko gorje. R. i. p.!

Iz Trsta. Rozalija Božič, rodom iz Vrbovske na Kranjskem služila je v Trstu zvesto in delavno, da je bila posebno priljubljena pri svoji gospodi, skoz in skoz pobožna je prejela pogosto svete zakramente, s svojimi sestrostrami prijazna in uljudna, kratko rečeno, izgledna hči Marijina. Vršé svoje delo se je spotaknila in padla na koleno. S začetka ni dosti marala, misleč — bolečina bo že jenjala. Pa ni hotela jenjati, zato je morala iti v bolnišnico. Operirali so jo in dali upanja, da gotovo ozdravi, in res je nekaj časa prihajala boljša, a naenkrat se je obrnilo na slabše in 23. julija, ko je prejela zakramente umirajočih, je izdihnila svojo dušo. Bolečine je imela hude, pa je vse potrpežljivo prenašala, tolažeča se z Marijo in voljo božjo. V bolezni so jo obiskovale mnoge sestre, da se je čudila strežnica, češ, kako dobra je morala biti, da ima toliko prijateljic; pa niso bile le prijateljice, bile so ji sestre po materi Mariji. Pogreb je bil zelo veličasten za prosto služkinjo. Udinje Mar. družbe,

katerimkoli je bilo mogoče, prišle so z družbenimi znaki — svetinjica in modri pas — in spremljale so jo na zadnjem potu glasno moleče sv. rožni venec; bilo jih je dolga vrsta, da so se Tržačani kar spogledavali; pri vozu so svetile belo oblečene Marijine hčere. Tako Mar. družba blaži v življenju, tolaži v bolezni, pomaga za srečno smrt in še po smrti ne pozabi svojih udinj, ker se pri vsakem shodu moli tudi za vse ranjke iz družbe. Naj bo priporočena vsem Slovenkam živečim v Trstu.

Iz Doba. Zapustili so nas č. g. kaplan Karol Dornik. Delovali so pri nas skoraj 7 let z vso vnemo. Bili so prijazni z vsakim. Posebno skrbni so bili za bolnike, večkrat so jih obiskovali. Zato smo iz srca hvaležni za njih trud, ter jim želimo obilnega blagoslova v novem delokrogu.

Stranje. Lep dan smo imeli 20. avgusta v Stranjah. Po krasnem nagovoru, katerega je imel gospod dr. Mihael Opeka, pristopilo je 21 mladeničev in 67 deklet s prižganimi svečami pred altar ter se slovesno posvetilo v službo Brezmadežne Device. Veselje dobre mladine je bilo nepopisno. Lepa hvala g. dr. Opeku in gospodoma ki sta prišla za asistenco!

Dole pri Litiji. Da 27. avgusta je bil pri nas odločen v javno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Udeležba je bila splošna, še celo od takih, ki jih ni bilo pričakovati. Gorečnost je bila velika; cel dan se je glasno molilo. Vneti častilci iz določenih vasi so prihajali že pred določeno jim uro, da pobožno počaste svojega Boga na oltarju.

Iz Moravč. V cvetju mladosti je zapustila to solzno dolino 29. avgusta Ana Lebar, stara 21 let v Preserjah hči župana Spodnje-Koseškega. Ob obilnem spremstvu tovarišic iz Marijine družbe, katere zvesta hči je bila od začetka, nesli so jo mladeniči iz Marijine družbe na pokopališče v Moravče. Sveti ji večna luč!

Z Brda. 30. avgust je bil milostipoln dan za našo župnijo. Imeli smo namreč celodnevno češčenje presv. Rešnj. Telesa. Vspored je bil sledeč: 1. sveta maša ob šestih, 2. sveta maša ob osmih, 3. sv. maša ob desetih — slovesno s pridigo. Od 12. ure naprej so verniki vsako uro druge vasi častili Najsvetejše z glasno molitvijo. — Popoldansko češčenje je posebno pozdignilo z orgljami spremljano petje med vsako uro. — Od petih do polšestih skupna glasna molitev. Ob polšestih

pete litanije presv. Srca Jezusovega. Pobožnost se je zaključila z zahvalno pesmijo in blagoslovom. Zlasti ganljivo je bilo, da je toliko vernikov, tudi moških, pristopilo k sv. obhajilu. Hvala zato častitemu gosp. župniku, ki so nam prejem sv. zakramentov tako olajšali. Preskrbeli so namreč pomožnega spovednika, č. patra iz Kamnika, in so žnjim spovedovali že prejšnji popoldan in drugi dan še čez deveto uro. Istotako bodi hvala č. gospodu župniku, ki so tako primerno razdelili ure med posamezne vasi, da je bilo tudi opoldan in popoldan dosti častivcev. Župljani so se pokorno ravnali po določenem redu, bolj pobožni so pa še sami pridejali. Ta dan je bil praznik kljub obilnemu delu. Pobožnost splošno ugaja župljanom; saj okušajo, kako zadovoljuje in osrečuje Jezusova bližina. Dal Bog, da bi opravljali pobožnost prihodnjič le še svečaneje!

Odpustki meseca oktobra 1905.

I. Odpustki, ki se morejo dobiti katerikoli dan meseca oktobra.

a) Od 1. oktobra pa do 2. novembra dobimo odpustek sedem let in sedem kvadragen vselej, kadar smo v cerkvi pri rožnem vencu in litanijah Matere božje; kdor ne more iti v cerkev, dobi isti odpustek, če doma moli rožni venec in litanije. b) Kdor je ta mesec vsaj desetkrat v cerkvi pri rožnem vencu, dobi popolni odpustek, če prejme zakrament svete pokore in svetega Rešnjega Telesa

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca oktobra.

1. *Nedelja, prva v mesecu. Praznik svetega rožnega venca.* Od včeraj popoldne pa do danes zvečer dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena bratovščina sv. rožnega venca vsi verniki popolni odpustek pod navadnimi pogoji, in sicer **tolikokrat, kolikorkrat** obišejo cerkev ali kapelo in tam molijo v namen svetega očeta. — Udje *brat. presv. Srca Jezusovega* dobé popolni odpustek proti navadnim pogojem, danes ali prvi petek.

4. *Sreda Sv. Frančišek Seraf.* Popolni odpustek za vse vernike v frančiškanskih cerkvah in pop odp. v onih cerkvah, v katerih je ustanovljen 3. red, samo za ude tretjega reda.

5. *Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Marija Frančiška, devica 3. reda.* Popolni odpustek: a) udom

bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati pa v farni cerkvi. b) *Tretjerednikom* v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerki

6. *Petek, prvi v mesecu.* Popolni odpustek vsem vernikom, ki gredó k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišljujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v namen sv. očeta; udje *bratovščine presv. Srca Jezusovega* dobé popolni odpustek proti navadnim pogojem, če se tega odpustka niso udeležili prvo nedeljo.

8. *Nedelja. Materinstvo prečiste Device Marije.* Popolni odpustek udom bratovščine *naše ljube Gospé presv. Srca* v bratovski cerkvi.

13. *Petek. Sv. Danijel in tovariši, mučenci I. reda. Tretjerednikom* popolni odpustek kakor 5. dan t. m.

15. *Nedelja. Sv. Terezija. a)* Popolni odpustek vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom *škapulirske bratovščine* karmelske Matere božje tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; c) udom *bratovščine sv. Rešnjega Telesa.*

19. *Četrtek. Sv. Peter Alkantarski. Tretjerednikom* popolni odpustek kakor 6. t m.

23. *Ponedeljek. Sv. Janež Kapistran. Tretjerednikom* pop. odp. kakor 5. t. m.

29. *Zadnja nedelja v mesecu.* Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec oktober: odraščajoča mladina. Za posamezne dni: 1. Da bi se naše ljudstvo navadilo bolj pobožno in bolj s premislekom moliti rožni venec. 2. Srečen začetek škofovih zayodov sv. Stanislava. 3. Srečen šolski začetek za krščanske dijake sploh. 4. Avstrijski cesar in njegov prestolonaslednik. 5. Ogrski katoličani. 6. Neki izgubljen dijak. 7. Neki dijak na visokih šolah. 8. Prihodnji avstrijski katoliški shod. 9. Dijaški društvi „Danica“ in „Zarja“. 10. Katoliško časopisje v Avstriji. 11. Neka oseba v dušnih težavah in potrebah. 12. Delavska mladina. 13. Skrb za mladino po mestih. 14. Nameni sv. očeta. 15. Prava katoliška reforma. 17. Krščanska ženska društva. 18. Več smisla za misijone. 19. Zapeljani in še vedno nespametovani Ricmanjci. 20. Zatirani Poljaki. 21. Skrb za čistost. 22. Boj zoper javno nenravnost. 23. Krepkejši odpor zoper „pročodrimoyce“ 24. Družba svetega Rafaela. 25. Ljudje, ki gredó po svetu za kruhom. 26. Delavci v Köflachu. 27. Spreobrnjenje nesrečnih odpadnikov. 28. Več smisla za delo tregnosti. 29. Več oseb v dušnih in telesnih potrebah. 30. Vsi našim molitvam priporočeni. 31. Milost srečne smrti nam vsem.

Darovi in zahvale pridejo prihodnjič.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkve-
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzijevisča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posreabri in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo-
vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda Andr.
Cebaškega izvršil je za stolno cerkev
ljubljsko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran lesteneč v renesanč-
nem slogu.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za
20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse
za 7 K.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe je ravnokar
izšlo v novi šesti izdaji. Ker obsega tudi
najpotrebnejše mašne in druge molitve,
služilo bo to vodilo prav dobro kot molit-
venik za moške. Stane v platnu vezan
z rudečo obrezo 60 v., po pošti 10 v. več.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji
izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa
v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima
rad. — Ta molitvenik in še „**Vodilo**“ zraven,
oboje tiskano s tako velikimi črkami, da
lahko bero vsake oči, velja le toliko, ko-
likor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam
zase; namreč v platnu rud. obr. K 1'50, v
usnju, zlati obrezi K 2'— in v najbolj lepi
vezavi K 3'—, po pošti 20 vin. več.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih,
posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva** v
Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri za-
ložniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Tržič

„Katoliška bukvarna“

in

prodajalna „**Katol. tisk. društva**“

v Ljubljani

priporoča nova oficijelna molitvenika:

Šolski molitvenik

po katekizmu in obrednih knjigah.
Spisal dr. **Gregorij Pečjak**, katehet
v Ljubljani.

Cena: rudeča obreza 80 vin., zlata
obreza K 1'20; pri naročilih na po-
samezne izvode po pošti 10 vin. več.

Večno življenje.

Molitvenik po katekizmu in obrednih
knjigah.

Spisal dr. **Gregorij Pečjak**, katehet
v Ljubljani.

Cena: rudeča obreza K 1'20, zlata
obreza K 1'60; posamezni izvodi po
pošti 10 vin. več.

Častiti gospodje kateheti dobijo pri
skupnih naročilih na 10 izvodov en
izvod brezplačno; na vsakih 20 iz-
vodov pa dajo po tri iztise kot
nameček.

Zrtev spovedne molčečnosti

Vrlo zanimiva resnična povest iz najnovejše dobe
na Francoskem. Knjiga v obsegu 261 strani stane
s poštnino vred K 2'10 in se dobiva v **Katoliški**
Bukvarni v Ljubljani.

„Slava Mariji“

Ob 300 letnici ustanovitve
prve Marijine družbe na Kranjskem.

Založilo osrednje vodstvo Marijinih
družb na Kranjskem

Dobiva se v „**Katoliški bukvarni**“ in pro-
dajalni „**Kat. tiskovnega društva**“ v Ljubljani.

Izvod stane 40 vin., po pošti
13 vin. več.